

Individualizace

Termín „individualizace“ jako by sugeroval, že něco neindividuálního, co předchází, musí být nejprve individualizováno, abychom došli k individuu. Ale to je chybná představa či myšlenka. Odpovídá pouze naší každodenní zkušenosti, která je plná zdánlivě trvalých „věcí“ anebo opakujících se „procesů“, takže my už jejich nejen skutečnou, ale přímo „původní“ individuálnost nevnímáme. Jen někdy a dost výjimečně jsme vytrženi z běžnosti a uvědomíme si jakousi jedinečnost a neopakovatelnost okamžiku, např. když jsem oslněn mimořádnou krásou nebo čelíme nadměrnému nebezpečí či utrpení apod. Ale to je všechno důsledkem toho, že se nám to tak jeví, tj. záleží to z velké části také na nás a na naší schopnosti pozorovat, zkoumat a také si zpozorované náležitě uvědomovat. Nezávisle na nás a na naší schopnosti pozorovat a uvědomovat si zpozorované je tomu právě obráceně: každé pravé (tj. vnitřně integrované) jsoucní je unikátní, jedinečné, jen pro jiná pravá jsoucní (schopná je registrovat) . Jedinečnost ovšem neznamená ani popření podobnosti, ani vyloučení četnosti výskytu jsoucní třeba i velice podobných.

(Písek, 080427-2.)